

זוהי האלמנה שעל ביתה זורקים

אלמונים ר'מונים ובקבוקי תבערה, והאומרת:

נמות

ה תפיצות עזה החרידה את בית המישפחה. השעה היתה שלוש לפנות בוקר.

צריחות אימה וקולות-בכי של ילדים עלו מתוך הבית. אמם, שזינקה ממיטתה לשמץ הרעש, עברה בין מיטות הילדים והרגיעה אותם. היא עצמה לא היתה נרגשת כליכך. במשך הזמן כבר התרגלה להתנכלויות החוזרות ונשנות למישפחה ולביתה.

הרימון, שנורק לפני חודש על בית-מישפחת דענא בחברון, היה השלישי ב-מיספר בחודשים האחרונים. אבנים ו-חפצים שונים אחרים, המושלכים על ה-

בית, הפכו כבר לדבר של יום-יום. המישפחה כולה חיה זחת איום ופחד מתמיד.

בית המישפחה הערבית ניצב במרחק כמה מטרים מן הגדר של קריית-ארבע. הוא נבנה לפני 16 שנה. לפני כן גרה המישפחה ליד מערת-המכפלה. השטח ליד הקרייה נמצא בבעלות המישפחה כבר עשרות בשנים. אחרי הכיבוש ב-1967 הופקעו מבני-המישפחה שמונה דונאם, שעליהם נבנו כמה מהבתים ה-משותפים הגבוהים של הקרייה היהודית. למישפחה נשארו 12 דונאם בלבד, שרובם הגדול הוא אדמה חקלאית. מזה כמה שנים רוצים לקחת מהם גם אותם.

הפקעת

אדמות

א כי המישפחה, סעיד עבד אל-קאדר דענא, נפטר לפני חמש שנים. אשתו, סעדייה, היא אם לשמונה ילדים. הקטנים בהם הם בני 6 ו-10. אנשי קריית-ארבע ניסו לקנות את

הפיצוץ נאגה דענא בן ה-18 מצביע על המקום שבו התפוצץ הרימון, שנורק לבית המישפחה.

וליא נעידוב!

אך אנשי הקרייה, שרובם ככולם הם אנשי גוש-אלמונים וחסידיו של ה"רב" כהנא, לא גואשו מתוכניתם להשתלט ויהי-ימה גם על שארית אדמת המישפחה. באופן רישמי מכחישים מנהיגי הקרייה כל קשר לפיגועים הנפשעים. אך יחד עם זאת, הם אינם מסתירים את רצונם לסלק את המישפחה האומללה, שנפלה קורבן לטרור, מעל אדמתה.

זריקת הרימונים על בית המישפחה, שרק בנס לא גרמו עד עתה לאבדות בנפש, עוררה ביקורת קשה בכלי-התיק שורת העולמיים. בארץ פירסמה תנועת שלום עכשיו הודעה, שבה גינתה את התופעה וקראה לשים לה קץ.

האדמה היא דבר קדוש, ועליו להגין עליה. מאוחר יותר נאסר האב על-ידי המימ"ש של הצבאי. הוא ריצה שתי שנות מאסר, ולטענת בני מישפחתו הם אינם יודעים עד היום על מה נענש. בבית-הסוהר לקה בליבו. שפתיים אחרי ששוחרר מת מהתקף-לב.

אחרי מותו גברו הלחצים על המישפחה. האלמנה, שנשארה נאמנה לגאווה בעלה, עמדה מולם בתקיפות לא פחותה.

הבית והאדמה שמסביבו, עוד כאשר אבי המישפחה היה עדיין בחיים. אך האיש הגא והתקיף לא היה מוכן לשמוע על כך. בעת שהפיקעו ממנו את שמונת הדונאמים הראשונים הוצע לו פיצוי כספי. גם לכך סירב. „אני לא מוכר לכם דבר ואיני רוצה כל תמורה“, אמר אז. „אתם לוקחים ממני את זה בכוח, ומה שנלקח בכוח יחזור בכוח! לפי חוקי האיסלאם, אסור לאדם לקבל פיצוי אם אינו מוכן שיקחו ממנו את אדמתו.

מיכתב

מתחסד

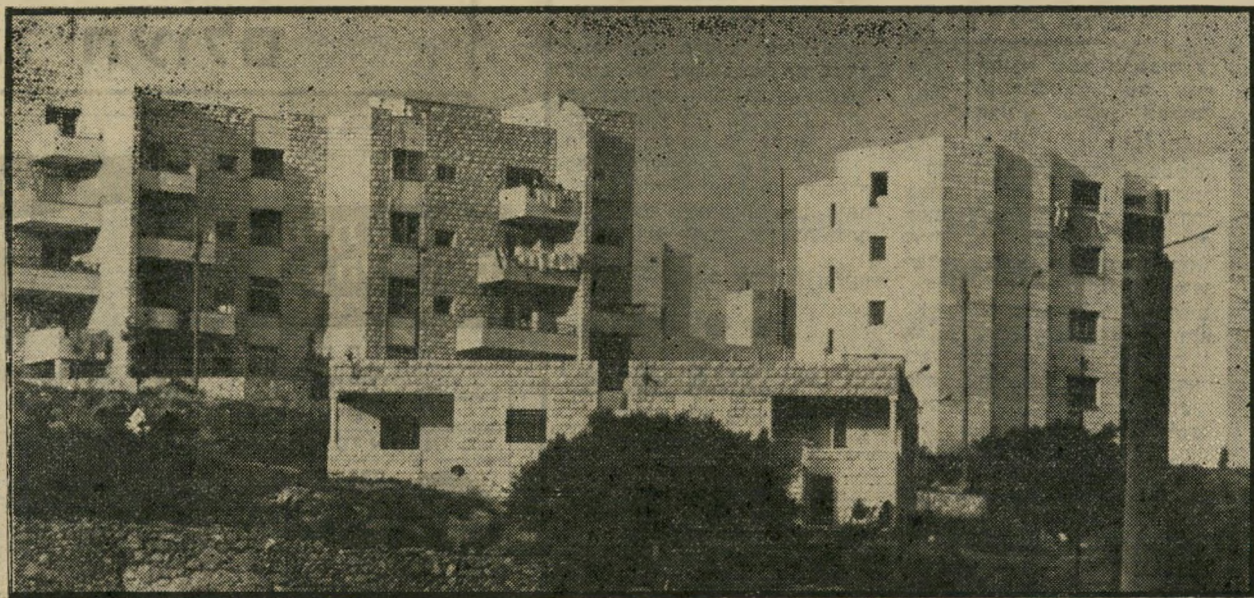

א חרי פירסום דברי הביקורת על זריקת הרימון, שלח ראשי-מועצת קריית-ארבע, יהודה רידר, מיכתב למישפחת דענא, שהיה מי שדאג לשלוח העתקים ממנו לעיתונות. כתב ראש-המועצה:

„שלום וברכה. כפי שאמרנו בעל-פה במיקרים המצערם הקודמים, הרינו לך-זור ולהביע במיכתב בשם כל תושבי קריית-ארבע את הזדעזעותנו וזעזרתנו על עמוקים של המיקרים החוזרים ונשנים של התנכלויות לביתכם על-ידי אנשים בלתי-יודעים ובלתי-מוזוהים.

„היו מבצעי המעשה הנפשע אשר יהי, אנו מוקיעים אותם ונשתדל לסייע ככל הניתן למישרה ולכוחות הביטחון לאתרם ולהביאם לדין.

„יחד עם זאת, אנו שותפים לתחושה האיומה בה אתם חיים, ומבקשים מכם לא לעזוב את ביתכם מסיבה זו. „אנו מביעים את נכונותנו, כשכנים (המשך בעמוד 60)

בבעלותם עשרות שנים. הביניים הגבוהים של קריית-ארבע, הנר-אים בתמונה מאחרי בית המישפחה, ניבנו על שטח שהופקע מהם ב-1967. אחרי שסירבו לפנות גם את הבית, החלו להתנכל להם.

בית קטן מול הקרייה ניצב במקום מזה 16 שנה. לפני שגרה מישפחת דענא ליד מערת המכפלה בחברון. השטח נמצא